

BİNBİR ROMAN

Cilt: 5 - Sayı: 110 - 25 Kuruş

21 - Haziran - Çarşamba - 1950

BİRGÖK TATLI SAATLERİMİZİ GEÇİRDİĞİMİZ ESKİ BALKON... ELVEDA...

TAM BU SIRADA MATİLDEYE BAKMAK İÇİN İNTİHAR PROFESÖR BALKONA ÇIKTI.

GÜLE GÜLE MATİLDE ÇABUK DÖNECEKSİN DEĞİL Mİ?

MATİLDE KENDİNDE CEVAP VEREREK KUDRETI BULAMAZ. DELİ GİBİ ORADAN KAÇAR...

PROFESÖR BU BÜKÜTÜN MANASINI ANLADI. KALBI SİZLADİ.

CEVAP VERMEDİ. BİR DAHA GELMİYECEK... TİLDE.. TİLDE.. BUNU NEDEN YAPIYORSUN?

BİRKAÇ GÜN SONRA.. SAN REMO GAZİNESİNDE HERKES TUVALETİLİ VE SMOKİNLİ... KALABALIK BİR MASA BAŞINDA MAHZUN BA. KİŞİLİ SARISIN BİR KIZ KUMAR OYNA. MAKTA...

TEK.. ÜÇ KIR. MİZİ.

BİLMEM.. BENİ İLGİLENDİRİYOR BU KAZANÇ..

MAŞALLAH GÜZEL BİR KÜME.. NE KADAR KAZANDINIZ BAYAN?

BEN BU KADAR
PARA KAZANSAM
DELİ OLURUM. O
TINMIYOR BİLE

AŞKTA KAYBEDEN KUMARDA KA-
ZANIRMIŞ... NE DOĞRU... HERKES
HAYRAN... BANA BAKIYORLAR. HAL-
BUKİ BEN ACIMI UNUTMAYA BU-
RAYA KADAR GELDİM...

18/2

İŞ ARAMAYA
LÜZUM KALMADI. PAVLO
İLE EVLENMEK İÇİN TOPLADIĞIM
PARA BANA BÜYÜK BİR SERVET
GETİRDİ. ARTIK LÜKS BİR HAYAT
YAŞAYABİLİRİM...

PARDON MATMAZEL
MÜSAADE EDERSENİZ
KASADAN BEN ALAYIN
PARALARI...

TEŞEKKÜR EDERİM
ALINIZ.

YARISINI CEBİNE İNDİRE-
CEK BİLİYORDUM. NE ZARA-
RI VAR. AŞKIMIN BEDELİ
OLAN BU ARADAN İĞRENİ-
YORDUM...

ADAM PARALARI TAM GETİRDİ. SAYMAĞA BAŞLADI.

SAYMAYA LÜZUM
YOK... TAMAMDIR

SEKSEN BİN
LİRA

BENİ HİÇ KENDİNE ÇEKMİYOR.
GEÇENİZ HAYIRLI OLSUN EFENDİM.

SİZE REFAKAT EDE-
BİLİR Mİ-
YİM?

110/2

Otobüs Teksas'ın Pecos Nehri civarındaki toprak yolda sarsıla sarsıla ilerliyordu. İçerde altı kadın yedi de erkek yolcu vardı. Dışarıda gecenin karanlığı her yeri sarmıştı. Ansızın yolun ortasında uzun bir ateş peyda oluverdi. Şoför arabayı bir küfür savurarak durdurdu. Tam o sırada gökten düşmüş veya yerden bitmiş gibi genç bir adam ortaya çıktı. Sırtında bir kovboy ceket, ayağında çizmeler ve başında geniş kenarlı bir şapka vardı. Kapıya vurdu fakat şoför açmak istemiyordu.

— «Yolun orta yerinde ateş yakmaktan maksadın nedir?» diye seslendi.

Genç adam, «Beni görmeden geçip gitmiyesiniz diye yaktım,» dedi. «Atımın ayağı kırıldı. Vurmağa mecbur oldum. Kapıyı açsana gireyim.»

Şoförün içi rahat değildi ama yolda kalmış bir adamı içeri almamaçlık da edemezdi ya! Nihayet istemiye istemiye kapıyı açtı. Yabancı genç otobüsün içine adımını atar atmaz cebinden bir tabanca çıkardı ve,

— «Af buyur, şoför efendi,» dedi. «Kimseye bir zarar verecek değilim. Yalnız tabancalarınızı bana verin. Sonra bütün erkeklerin otobüsün arkasına gitmesini istiyorum!»

Şoför suratını asarak otobüsün arkasına gitti. Öbürleri de onu takip ettiler. Haydut kovboy gülümsüyerek ön kapıda duruyordu.

— «Hiç birinizden bir metelik alacak değilim.» dedi. «Sizi incitecek de değilim. Kovboyluğun daha yenisiyim. Haftalardır bu ıssız diyarlardayım. Okadar yalnızlık çekiyorum ki nihayet dayanamadım.» Dudaklarında bir gülüş belirmişti. «Güzel bir kızı öpmesem bir gün daha yaşıyamıyacaktım gibi geldi!»

Sonra yolcular daha hayretlerinden kurtulamadan asrı haydut ansızın eğildi ve en öndeki kızın dudaklarını öptü. Kız biraz çırpınayım dedi, fakat kovboy derhal onu bırakarak öteki kızın dudaklarına doğru eğildi.

Otobüsün arka tarafından bir homurtu yükseldi ve bir kaç adam atılmağa kalkıştılar. Kovboy dudaklarını derhal güzel kızın ağzından çekerek erkeklerle döndü. Alaycı bir gülüşle,

— «Şaka istemem!» dedi. Erkekler gerilediler.

Kovboy bundan sonra köy okulunun öğretmenini ve varyete artistini öptü. Artist havaî bir şeydi.

— «Ne şirin adam!» diyerek kollarını kovboyun boynuna sardı. Bu öpüş öbürlerinden daha uzun sürdü.

Sıra nikâh dairesinden o sabah çıkmış olan taze geline gelmişti. Kızcağız kıpkırmızı kesilerek ezile büzüle parmağındaki pırıl pırıl yüzüğünü gösterdi ve,

— «Bu sabah evlendim, yabancı,» dedi. «Daha kocam bile beni öpmemi. Çok rica ederim....»

Kovboy eğildi ve onun mahcubiyetle önüne eğdiği başına bir buse kondurdu.

En son kovboy köşede oturan nur yüzlü ihtiyar kadına döndü. Kollarını onun boynuna attı ve yumuşak yanaklarını şapur şapur öptü.

Nihayet şapkasını zarif bir selâmla kaldırdıktan sonra dışarıya atladı ve gecenin karanlığına dalarak gözden kayboldu.

Modern Haydut

Nakleden: N. Yeğınobalı

«Tabancalarınızı bana verin! Bütün erkekler, otobüsün arka tarafına gitsinler!»

ÖRÜMCEK ve AĞLARI

Mühendisler çelikten türlü türlü istifade edebilirler. Fakat örümceklerin ağlarından istifade ettikleri kadar değil. Hattâ bu nazik bürümcüğün telleri, inceliklerine nisbeten, çelikten daha dayanıklıdır. Yani çelik teller bir örümcek ağının telleri kadar inceltirse o kadar sağlam ve mukavim olamaz.

Örümcek ağlarının telleri türlü türlüdür. Bir tane gayet kaba bir cins tel vardır ki ağın temelini, esas kasnağını teşkil eder. Örümceğin inip çıkmak için kullandığı tel daha başkadır.

Ağda örümceğin bizzat gezdiği teller kurudur. Diğerleri ise yapışıktır. Bu tellere oturan sinek veya böceklerin Allah yardımcısı olsun! Örümceğin yumurtalarını koyduğu kalın ve çok zaman parlak renkli ipek de bambaşkadır; bir nevi beşik.

Her cins bürümcük örümceğin karnındaki bir başka guddeden çıkar. Yedi tane bürümcük guddesi bilinmekle beraber hiçbir örümceğin karnında yedisi birden mevcut değildir. Ekseri örümceklerin dört tane guddeleri vardır. Maamafih hiçbirinin

karnındaki guddelerin sayısı da üçten az değildir. Her gudde başka şekilde bir tüple açılır. Biz elimizi yakan bir şeyden parmaklarımızı çekmek için nasıl durup da hangi adaleleri kullanacağımızı düşünmeğe zerrece hacet görmezsek örümcek de hangi guddeyi kullanacağını durup düşünmeğe o kadar hacet görmez.

Ama bütün örümcekler ağ örmez. Örenlerin arasında da en usta olanlar muhakkak ki dişilerdir. Erkekler çok zaman muvakkat "bekâr evleri" yapar-

lar yahut da dişilerin yuvalarında kalırlar. Ağ kuran kaç cins örümcek varsa o kadar da ağ çeşidi vardır. En basit ağ alelade ev örümceklerinin yaptığı donuk, şekilsiz ağlardır. Ot örümcekleri daha ince ve güzel ağ örerler ve ağın arkasına da huni şeklinde bir sığınak kurup beklerler. Bu sığınakla ağı birleştiren şakulî bir tel vardır. Uçan böcekler buna takılarak ağa yuvarlanırlar ve yapışık tellere takılırlar kalırlar.

Bazı örümcekler için ağları (Arkası 14. sayfada)

K — Çok iyi oldu. Dedikten sonra tekrar cebinden revolveri çıkardı ve muayene etti. İçindeki beş kurşundan yalnız bir tanesini kullanmıştı. Mutfığa gitti. Paltosunu giydi, sonra bir fener yakarak evvelce ağıl olarak kullanılan eski bir barakaya doğru ilerledi. Bu Moropulos'un sonradan alıp garaj olarak kullandığı baraka idi. Barakanın kapısını açtı ve küçük otomobili dışarıya çıkarsıya doğru itti. Bütün bu hareketlerini sükûnetle ve yavaş yavaş yapmakta idi. Otomobilin benzin deposunu muayene etti. İçinde benzin azdı, doldurdu. Su da koydu. Sonra binerek bahçeden şoseye çıkardı ve durdu. Motör mütemadiyen çalışıyordu. Tekrar eve girdi ve lâmbayı söndürdü.

Bir müddet sonra karanlıkta şoseye geldiği zaman otomobilin yanında köy sakinlerinden biri duruyordu.

— Birisi bu taraflarda silâh sesi işittiğini iddia ediyor. Ben de ona bunun Mr. Moropulos'un eski sandığın çemberini parçalarken çıkarıldığı bir ses olduğunu söyledim.

Ambroz otomobile binerken: — Hayır ses çıkaran o değildi. Geçeniz hayırlı olsun dedi.

Ve otomobili sürdü. Ambroz'un hayatı bu akşam kendisine çok lâzımdı. Bunun için de bir kazaya meydan vermemeğe çalışıyor, otomobili gayet itinalı sürüyordu. Bir ara Kristin aklına geldi; o iyileşecek ve ona olan sevgisi ebediyen devam edecekti. Beril'e gelince onun için çıkarılan bu dedikodular Moropulos'u öldürmekle kısmen önlenmişti. Fakat o boşboğaz Ronald'ın vücudunun da ortadan kalkması lâzımdı.

Otomobil Woking'in önünden geçerken bir polis memuru onu durdurdu ve şoför vesikasını istedi. Solt'un vesikası yoktu. Evini ve adresini not ettirdikten sonra yoluna devam etti. O şimdi Ronald'da gidiyordu. Ronni'nin evini bilirdi.

Eve geldiği vakit saat dokuzu çalışıyordu. Evinin kapısı önündeki gürültüyü kapalı pencereden işiten Ronni oturduğu iskemleyi çekerek geriye yaslandı. Sırtından soğuk terlerin aktığını hissediyordu. Kapı zili çalmasıyla:

— François, François! diye seslendi. Hizmetçi gelerek:

— Buyurunuz MÖsyö.

— Kapı çalınıyor, açınız!

Acaba kim olabilirdi. Ronni birden yerinden sıçradı.

— Ne istiyorsunuz Solt?

Ambroz oda kapısının dibinde duran uşağa bakarak:

— Sizinle hususî bir şekilde görüşmek istiyorum. Bir hakikati öğrenmek istiyorum. Bunun için de bu adam dışarıya çıkmalıdır! dedi.

Ronni, Solt'a hiddetle bakarak:

— Ben sizin emrinizle uşağımı dışarı çıkarmam. Sizi Mister Step mi gönderdi? diye sordu.

Ambroz hiç cevap vermedi.

Ronni bu ziyaretin Step tarafından mahrem bir emir getirmek üzere olduğunu düşündü. Yoksa Solt'un kendisini ziyaretine ne sebep olabilirdi?

— François kapının dışında bekleyiniz. Hayır, hayır en iyisi koridorda bekleyiniz.

Ronni birdenbire söze başlayarak:

— Step bana sizin Moropulos'un köşküne gittiğinizi söylemişti. Orada neler yapıyor bakalım?

— Moropulos öldü!

Ronni birden irkildi; ölümünden korktuğu için benzi atmış ve titriyordu.

— Öldü mü dediniz?

Solt başile tasdik ederek:

— Evet onu ben öldürdüm! dedi.

— Aman Allahım. Fakat niçin?

— O sırlarınızı biliyordu... Ona siz de birçok şeyler söylemişsiniz.

GİZLİ KUVVETLER

NAKLEDEN
Nurullah
TILGIN

Aşk ve Macera Romanı: 15

Her şeyi bildiğini, hattâ bütün gece evinizin etrafında dolıştığını ve o evinizden çıkarken fotoğrafını bile aldığını söyledi.

Ronni'nin kalbi duracakmış gibi çarpıyordu.

— Kimden bahsettiğinizi anlıyamadım... O demekle kimi kasdediyorsunuz?

— Kimi olacak Beril Mervil'i kasdediyorum.

— Bu tamamen yalandır... Gülmenecek şey.. demek Mis Mervil burada imiş ha?

— Hayır yalan değil doğrudur. Beril o gece burada kaldığını bana da söyledi.

— Beril size mi anlattı? Siz aklınızı mı kaçırdınız. Size anlattı ha... Bu da yalan! Beril hiçbir zaman buraya gelmedi. Eğer bunu Moropulos iddia etmiş ve siz de bundan dolayı öldürmüşseniz çok

min, otomobilinin numarasına baktığını görmüştü. Fakat bu adam, Solt'u görünce süratle uzaklaşmıştı. Ambroz, Yunanlının köşküne gelince sokak kapısını yine bıraktığı gibi açık bularak içeriye daldı ve doğru kasanın bulunduğu odaya girdi. Tam kasayı açmaya koyulacaktı, ki üç kişinin odaya girdiğini gördü.

Solt bu adamların kim olduğunu derhal anladı.

— Cebimde bir revolver vardır baylar. Ben bu evin sahibi olan Moropulos'u öldürdüm.

Tahkikatı idare eden Polis Müfettişi:

— Bu kasayı açmak için kullanılacak kelimeyi biliyor musunuz Solt? diye sordu.

— Evet biliyorum.

— Peki söyler misiniz?

— Maalesef söyleyemem.

Yunanlı aleyhinde birçok şeyler sayıp dökmüştü. Moropulos tehlikeli bir insandı. Budalaca işlere girerek malî iktidarının hududunu aşmış olması, iş arkadaşlarını uçuruma doğru sürüklemişti.

Ambroz'u tevkif ettikten sonra onu içinde yakaladıkları evi de mühürlemişlerdi. Bu arada, üzerinde Moropulos tarafından acaip bir lisanla ve makine ile yazılmış.

«Hırsız ve benzeri mücrimlere ihtar!

Bu kasayı açmağa teşebbüs eden adam, onu açan kelimeyi bilmediğine göre kasa muhteviyatını imha etmek istemezse, kapağın kabzasını tutmamalıdır!»

diye bir kâğıt yapışık bulunan kasa da polis tarafından müsadere olunmuştu.

Step de kasaya yapıştırılmış kâğıdı görmüştü ama okumağa lüzum görmemişti. Kasaya el sürülmemesi lâzımdı. Kapak kabzasını biraz döndürmekle kasadaki evrak siyah bir pelte haline gelebilirdi. Kasanın içinde neler yoktu. Tahvilâtlar, mukavelenameler, ajanlardan gelen mahrem mektuplar, gün ışığında görülemeyen hisse senetlerinin kayıtları... Nihayet Makenzi'nin raporu! Birden aklına mühürlü zarf içindeki fotoğraflar geldi. O gün Solt neden kasaya gitmişti? Öğleden evvel müşahade altında bulunduran Solt hakkında Step'in polisten aldığı raporda zencinin kasayı açmak isterken yakalandığı zikredilmekte idi. Acaba Solt kasada ne aramıştı? Okumak bilmiyordu; Kasanın para gözündeki ise para yerine yalnız evrak vardı.

Bu sırada uşak girdi ve ziyaretçi geldiğini haber verdi. Step sordu:

— Kim?... Morel mi? Peki gelsin..

Ronni bitkin görünüyordu. Zira korkudan hâlâ kurtulamamıştı.

— Ee? Söyleyin bakalım telefonla beni aramışsınız. Bir daha bunu yapmayınız anlaşıldı mı? Telefonda bizim muhaveremizi kimlerin dinlediği bilinmez... Şu anda bütün polis hafiyeleleri faaliyettedir. Dikkatli ve ihtiyatlı olmamız lâzım. Ben telefonda sizin sözlerinize sükûtle mukabele ettiğim vakit bana neyi söylemek istiyordunuz?

— Size Solt hakkında söyleyeceklerim vardı... Dün akşam geç vakit bana gelmişti de...

— Bravo! Telefonda benimle konuşmak için güzel bir mevzu ihtiyap etmişsiniz. Peki bunu polise de anlattınız mı?

— Hayır... Hattâ François'ya bile kimseye bu hususta bir kelime kaçırmamasını sıkı sıkı tenbih ettim. Solt, benim evden çıktuktan sonra François'yı Moropulos'un evine gönderdim. Solt'un oraya gideceğini biliyordum.

— Nereden biliyordunuz? Sonra Solt size ne maksatla gelmişti?

Ronni birden duraladı ve düşündükten sonra nihayet cevap verdi:

— Şey, şey için! Moropulos'a dair bir şey söylemek için gelmişti. Bana başka söyleyeceği ne olabilir? Sonra Yunanlının evine gideceğini söyledi. Ben de uygunsuz bir iş yapacağından korkarak François'yi arkasından gönderdim.

— Ama ben Moropulos'un şehirde olmayıp sayfiyedeki köşkünde olduğunu biliyordum. Hattâ onların her ikisinin de köşkte olduklarını söyleyebilirim.

(Arkası var)

Ronni irkildi: «Moropulos öldü mü dediniz?»

iyi yapmışsınız. Buna memnun olurum...

— O, Beril'in fotoğrafını çıkarmış ve bu hususta bir de rapor hazırlamış. Siz de ona bu iş hakkında çok şey anlatmışsınız!

— Yemin ederim ki yalan! Ben ona Beril'in burada kaldığını hiçbir zaman söylemedim. Moropulos bana bu mesele hakkında bir kelime bile anlatmış değildir. Bu yalanı uydurduğundan dolayı ben de olsam onu öldürürdüm. Fotoğraf hikâyesi de yalandır. Neredeymiş o fotoğraflar? Görelim bakalım!

Ambroz cevap vermedi. Acaba bu adam doğru mu söylüyordu? Anlattıkları biraz olsun akla yakındı. En doğru hareket, derhal Paddington'daki eve gidip kasadaki zarfı almak ve içindekileri imha etmek olacaktı. Ronni acaba doğru mu söylüyordu?

Ronni ise gözlerini hiç Solt'tan ayırmıyordu. Zencinin buraya kötü niyetle geldiğini sezmişti. Ambroz:

— Resimlerin nerede olduğunu soruyorsunuz değil mi? Ben şimdi hakikati ortaya koyacağım. Birazdan gelirim!

Ve odadan çıkıp gitti...

Solt, sokağa çıkarken bir ada-

— Kasanın içinde ne var... Para mı?

Solt bu suale de cevap vermedi. Polis Müfettişi adamlarına döndü:

— Bu kasaya el sürülmiyecektir. Anlaşıldı mı? Hiç kimse kapağının kabzasına el sürmesin! Benim ile beraber geliniz Solt.

XXVI

Günlerden pazar ve sabah vaktiydi. Bütün kiliselerin çanları çalıyordu. Şehri ince sarı bir bulut kaplamış bulunuyordu. Jan Step'in çalışma odasındaki bütün lâmbalar yanmakta idi.

Step düşünceli bir tavırla bir aşağı bir yukarı dolışıyordu. O böyle tehlikeli anlarda tedbirler almağı düşünürken vücudunu da soğuk bir ter kaplardı.

Şimdi bütün bu meselenin halli, Ambroz'un şansının iyi veya fena gitmesine bağlıyordu. Step, Solt'a bu cinayette suçsuz olduğunu söylemesini ısrarla tenbih edip, zenciyi razı ettiğini sanıyordu. Moropulos'un öldürülmesi birçok nâhoş meselelerin meydana çıkmasına sebep olabilirdi. Sorgusunda, bu

NAT PINKERTON

HAKLI OLDUĞUMU BİLİYOR. SUN CON. BU ADAMI MADELON'UN MAZİSİNİ ORTAYA VURMAYI TASAR. LIYDRMUŞ.. MADELON ONDAN KAÇMAMALI.

BİLMEM MERİ.. KARAR KENDİ.. SİNE AİT.. DÜ.. ŞÜNSÜN.. TA.. SİNSİN.

KALI. YORUM..

UYAN BEN-HÜR.. HANİMEFENDİ GİT. MIYOR.. AL PA-RANI..

NE GÜZEL BİR SÜRPRİZ. BU SABAH SİZİ HIÇ BEKLEMİYORDUM. KAÇTIĞINIZI SÖYLİYENLER BİLE VAR. DI.

BEN ALÇAK. LARDAN KAÇMAM..

HEYECANLI AKTRİS.. AMA BEN, SOĞUKKANLI İŞ KADININI TERCİH EDERİM. KAÇMADIĞINIZA GÖRE TEKLİFİMİ KABL ETTİNİZ..

BİLÂKİSİ! SİZİ ARKADAŞINI NAT PINKERTONLA TANIŞTIRACAĞIM. BENDEN NASIL ŞANTAJLA ELLİ BİN DOLAR İSTEDİĞİNİZİ SÖYLE. DİKTEN SONRA.

NE GÜLÜNG ŞEY.. BEN SİZE SADECE BİR REKLAM YAZISI GÖSTERDİM. BEĞENMEDİNİZ.. DİNİZ.. YALNIZDAN ELLİ BİN DOLAR. DAN BAHSEDER. SENİZ KİMSE SİZE İNANMAZ..

BELKİ SİZİN BANA ŞANTAJ YAPTIĞINI Zİ KİMSE DUYMADI. AMA NE KADAR ALÇAK.. NE REZİL..

BU ÇOCUKÇA LAFLAR YETER.. TEMSİL DEVAM ETMELİDİR.

İŞTE GELİYORLAR.. ŞEHRİLİLER.. TİYATRONUN AÇILIŞ GECESİ.. GİDİYOR MUSUN SET?

YOK.. BİJU'DA BİR KOVBOY FİLMİ VAR. MIŞ. ONA GİDİYORUM

NEVYORKTA SEYAHATİMİZ İÇİN ÇOK GÜZEL BİR GÜN DORYAN

EYET NAT. AMA SENİN LEE'NE HAYRAN KALMAGA GİDECEĞİMİZE BAŞKA BİR YERE GİTSEYDİK DAHA İYİ OLURDU.

VAY CANIN! BAK KİM GELMİŞ.. MESHUR TEN KİTÇİ ABNER GRİN..

HEPSİ GAZETECİ.. MR. GONT ONLARA HEYECANLI ŞEYLER SÖYLİYECEK. MIŞ..

ALLAHINI NE YAPACAĞIM?

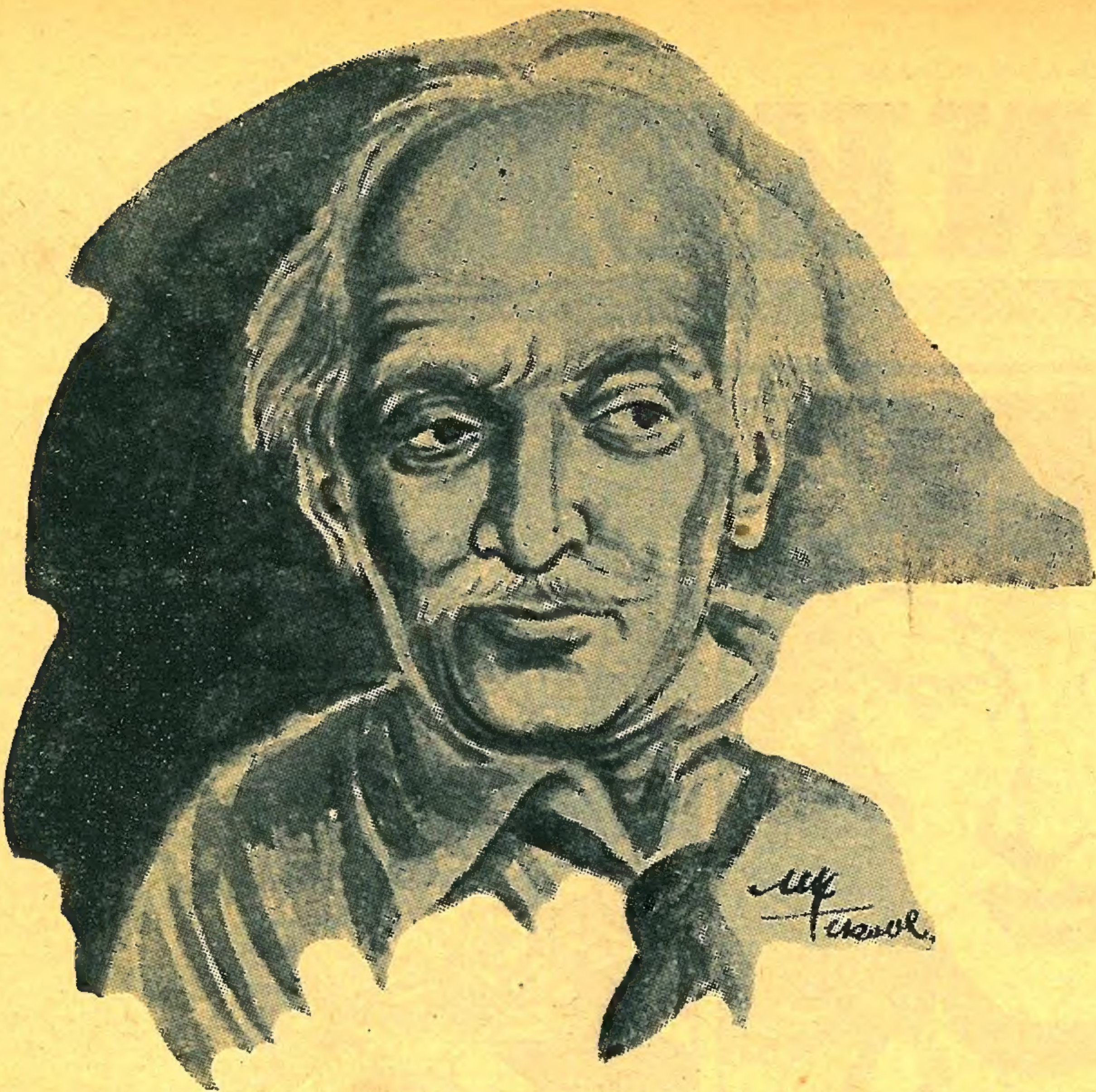
PIYESİN BAŞLAMASI NA BİRKAÇ SAAT KALDI. NAT HALA GELEMEDİ

ÇOK GÜZEL BİR GÜN DÜ NAT..

EYET AMA.. YOLA ÇIKMALIYIZ ARTIK..

ARKASI VAR

«Sen bilirsin, ama, bu işden mutlaka biri pişman olacaktır!»

ESKİ AKTÖR

Nakleden: S. DEMİRCİ

Tiyatro müdürü Leland, Bruce Deetring'e : «Sen henüz, aktörlüğünden en küçük bir şey bile kaybetmiş değilsin, demişti. Fakat yeni temsildeki Rodolfo rolü için bize daha genç biri lâzım.» Yani uzun sözün kıtası, Deetring'e artık ihtiyarlığını ve sahnede kullanılamayacağını hatırlatmak istemişti. Fakat insanın dili Bruce Deetring ve ihtiyarlık kelimelerini beraber kullanmaya dahi varmıyordu. Leland, senelerce alkışlanan ve bankalardaki muazzam serveti edinmesinin yegâne sebebi de bu büyük yıldızın mazisi, kendisine kazandırdığı şeyleri bir anda hafızasından silmişti. sanki.

Deetring yavaşça Leland'a sokuldu ve : «Yanlış düşünüyorsun, dedi. Ben bu rolü hâlâ herkesten iyi başarabilirim. Sonra, halkın beni bu kadar çabuk untabilmesine imkân var mı hiç?»

«Boşuna kendi kendini aldatıyorsun, Deetring! Sen de gayet iyi bilirsin ki halk çok çabuk unuttur. Onların senden istediklerini fazlasıyla verdin. Şimdi de bırak, başkaları şanslarını denesinler. Halbuki sen, bundan sonra sakın bir köşeye çekilip başını dinleyeceğin için memnun olmalısın. Keşke ben de bunu yapabilsen. Haydi dostum, makul ol biraz. Sen nasıl talihini senden daha eski bir başka aktörden devir aldıysan, genç Tom Billings de Rodolfo rolüne çıkmakla aynı şeyi yapacak. Üstelik de sana iyi bir maaş bağlarım, Deetring, ne dersin?»

Fakat Bruce Deetring, hiç de Leland'la aynı fikirde değildi ve Tom denen bu türedi delikanlıyı açıkça kışkırtıyordu. Bütün hayatını sahneye hasrettikten sonra, sahne ondan Rodolfo olmayı nasıl esirgeyebilirdi?

Gümüş renkli başını inatla salladı ve : «Sen bilirsin, dedi. Ama unutma ki, eğer Tom Billings'i Rodolfoya çıkarırsan, bu işten mutlaka birisi pişman olacak.»

Provalar başladı. Leland, geceli gündüzlü çalışıp genç Tom'u yetiştirmeye

uğraşırken, Deetring de derdini unutmak için birahanelerde dolaşarak ve her önüne geleni, yediği darbenin altında kalmayacağına, yeminler ederek inandırma-ya savaşıyordu. Barmenler, garsonlar ve vestiyerlerdeki kızlar hikâyesini dinlemekten bıkmışlardı artık.

Temsilin açılış gecesine yirmi dört saat kala bile, o hâlâ ümidini kaybetmemişti. Herkes, Bruce Deetring'i, bu binlerce kişiyi bunca senedir ağlatıp güldüren büyük ismi unutacaktı ha! Hayır, bu olamazdı!

Birdenbire, bütün boş vakitlerini eğ-

lenceye harcadığı günlerin, kendisi kadar meşhur bir diğer kahramanı, kumbarbaz Kara Mike'i hatırlayıverdi. Bir zamanlar Bruce'tan bile, sayısı binleri aşan dolarlar çekmiş olan bu adam, kurnaz olduğu kadar da amansız bir hayduttu.

Deetring bir anda kararını verdi ve doğruca Kara Mike'in sayfiyedeki köşkünün yolunu tuttu. Azılı kumbarbazın, evin önünde dolaşan izbandut misali adamları, onu omuzundan yakaladıkları gibi Mike'in hususi odasından içeri fırlatıp attılar.

Kara Mike başını kaldırdı ve pis pis sırttı : «Ben bir kere gördüğüm bir yüzü, bir daha hiç unutamam, dedi. Sen aktör Bruce Deetring'sin, değil mi? Anlat bakalım gene ufak bir kare çevirmeye mi geldin yoksa?»

Bruce : «Hayır, diye cevap verdi. Bana bir iyilik etmeni istiyecektim de..»

Kara Mike'in kalın ve biçimsiz dudakları, kulaklarına biraz daha yaklaştı :

«Öyleyse temizlenecek biri var...»

Meramını böyle çabucak anlaşılmasına hayret eden Bruce, sadece başını salladı. Bu kadarı da Kara Mike'a کافیydi zaten.

«Talihin varmış, dedi. Dün aramıza, attığını vuran yaman bir herif katıldı, çünkü. Şimdi ben sana, bu işin beş binden aşağı görülmeceğini söyleyeyim, sen de bana hesabı görülecek olanın adını...»

Fena halde heyecanlanan Bruce, zorlukla yutkundu ve vücudundan buz gibi terler boşanırken : «Yarın akşam, Leland'ın Acorn Tiyatrosundaki temsilde, Rodolfo rolüne çıkacak aktör, diye mırlılandı. Birinci sahne, temsil icabı ateslenecek bir kaç kuru sıkı doldurulmuş tüfek yüzünden, bir hayli gürültülü olacak. Bunların arasına karışacak hakiki bir kurşunun farkına hiç kimse varamaz. Adamın da, sahneyi rahatça görebileceği bir köşeye oturur ve aktörü gözden kaçırmazsa, bu işi kolayca başarabilir.»

Kara Mike elini kaldırarak : «Bu gibi teferruatı bana bırak, dedi. Sen yalnız beş bini hazır etmeye bak, geri-sine karışma!»

Bruce hemen apartmanına döndü ve kendini unutacak kadar içti.

Leland'ın yeni temsiline ilk gecesini, Bruce Deetring tiyatrosunun arka kapısından içeri girerek sahne gerisine yöneldi ve hemen soyunma odasına kapandı. Bruce'la hesabı büsbütün kesmek istemeyen Leland, onu Rodolfo rolünün yedek aktörü olarak tutmuştu.

Bruce saatine baktı, perde tam on dakika sonra açılacak, Tom Billings'de o hedefini hiç şaşırmayan kursuna çarpıncaya kadar gecenin yıldızı olacaktı. Tam yeniden erişeceği şöhretin hayaline dalmak üzereyken oda kapısı hızlı hızlı vuruldu ve tokmağı tutan elleri tirtir titreyen Leland, şapsarı olmuş bir yüzle eşikte belirdi.

Gözlerinde yalvaran bir ifade olduğu halde : «Vaziyet çok fena, Bruce dedi. Temsil başlamak üzere. Bir kaç dakika önce de o Allahın belası Tom Billings'in anı olarak çok şiddetli bir bronşite yakalanıp hastahaneye kaldırıldığını öğrendim. Şimdi sen hemen Rodolfo rolüne çıkmaya hazırlan. Bunu başarırısan bir daha hiç sönmeyeceğini de unutma!...»

Bruce Deetring, bir hayalet görmüş gibi, Leland'a bakıyordu.

Öteki tekrar yalvardı : «İşte talih istediğini ayağına kadar getirdi, Bruce. Sana söylediğim sözlerin hepsini geri alıyorum. Ne olursun, eski günlerimizin hatırı için bunu kabul et. Hem beni, hem kendini, hem de temsili kurtaracaksın!...»

Bruce, kanı çekilmiş elleriyle tuvalet masasının kenarını yakalayarak : «Ben çok düşündüm Leland, diye, cevap verdi. Ve en sonunda anladım ki, sen haklıydın. Ben bir daha bu işe başlayamam artık. Şimdi müsaade et de, gideyim. Çünkü, kendisinden bir şey rica ettiğim bir dostuma, artık o işin yapılmasına lüzum kalmadığını haber vermem lâzım!...»

AT YARIŞLARINDA

Mösyö Bernhard ile karısı oturmuş, yarışların başlamasını sabırsızlıkla bekliyorlardı.

Mösyö Bernhard,

— Gidelim. Gidelim. Diye ısrar ettin. Beni buralara sürükledin. Şimdi artık sus da koşuları seyredelim.

Karısı,

— Oynamıyacak mıyız?

Mösyö Bernhard,

— Ben attan anlamam. Oynayalım da kaybedelim değil mi? Kazandığım beş on kuruşu böyle hiç yoktan sokağa atacak değilim ya.

Karısı,

— A şakolsun Bernhard. Oynamadan koşuların tadı çıkar mı? Çok can sıkıcı olur. Oynamıyacağımı bilseydim gelmezdim.

Mösyö Bernhard,

— Paraya yazık değil mi?

Karısı,

— Canım kaybedeceğimiz ne malum. Belki de kazanırız. Hele bir de ne bakalım. Zaten bana ilk bahar için yeni bir şapka lazım. Oynarsak belki de parasını çıkarırız. Haydi kocacığım. Bak ileride duran kırmızı mintanlı jokeyi görüyor musun? Onun atına koyalım. Muhakkak kazanırız.

Mösyö Bernhard, içini çekerek,

— Peki hanım dediğin olsun. On şiling koyuyorum. Fakat bu ilk ve son olacak anladın mı?

Nakleden: Leylâ BEKEM

Karısı,

— Haydi şekerim. Haydi.

Koşu başlar. Kırmızı mintanlı jokeyin atı 3 üncü gelir.

Mösyö Bernhard,

— 3 üncü geldi.

Karısı gülerken,

— Gördün mü ben sana demedim mi? Az daha kazanıyordun. Birinci gelecekti.

Bu sahne aynen böyle bütün koşu boyunca devam eder durur. Yalnız şu farkla ki mavi mintanlı jokey ikinci, sarı mintanlı jokey beşinci, yeşil mintanlı altıncı... gelir. Fakat hiçbir birinci gelmez. Yedinci koşudan sonra Mösyö Bernhard parasını sayınca tam 100 şiling kaybetmiş olduğunun farkına varır.

Mösyö Bernhard eve dönerken karısına,

— Nasıl hanım için rahatladı mı?

Karısında bir surat surat.

Mösyö Bernhard,

— Ne o yüzün asık?

Karısı cevap vermez.

Mösyö Bernhard,

— Niçin susuyorsun?

Karısı, hiddetle,

— Senin gibi düşüncesiz insanı şapka alacaksın.

ömrümde görmedim.

Mösyö Bernhard,

— Beni oyna diye teşvik eden sen değil miydin?

Karısı,

— Sana yeni bir şapkaya ihtiyacım olduğunu söyledim. Oynar da kazanırsak şapkanın parasını çıkarmış oluruz dedim. Şapka 70 şiling ediyor. Eğer biraz aklın olsaydı çıkarır bana 70 şilingi verirdin. Hem bu suretle 100 şiling tasarruf etmiş olurdu.

Mösyö Bernhard,

— Ben bu hesaptan bir şey anlamadım.

Karısı,

— Bunda anlaşılacak ne var sanki. Gayet basit. Oyunda yüz şiling kaybettin. Halbuki şapka yalnız 70 şiling ediyor.

Mösyö Bernhard,

— Demek ki 30 şiling zarar ettim.

Karısı,

— Hayır tam 100 şiling zarar ettin. Oyunda 100 şiling kaybettin şapka da 70 şiling ediyor. İkisi birden ne eder. 170 şiling.

Mösyö Bernhard, şaşırır,

— Efendim. Ne dedin?

Karısı,

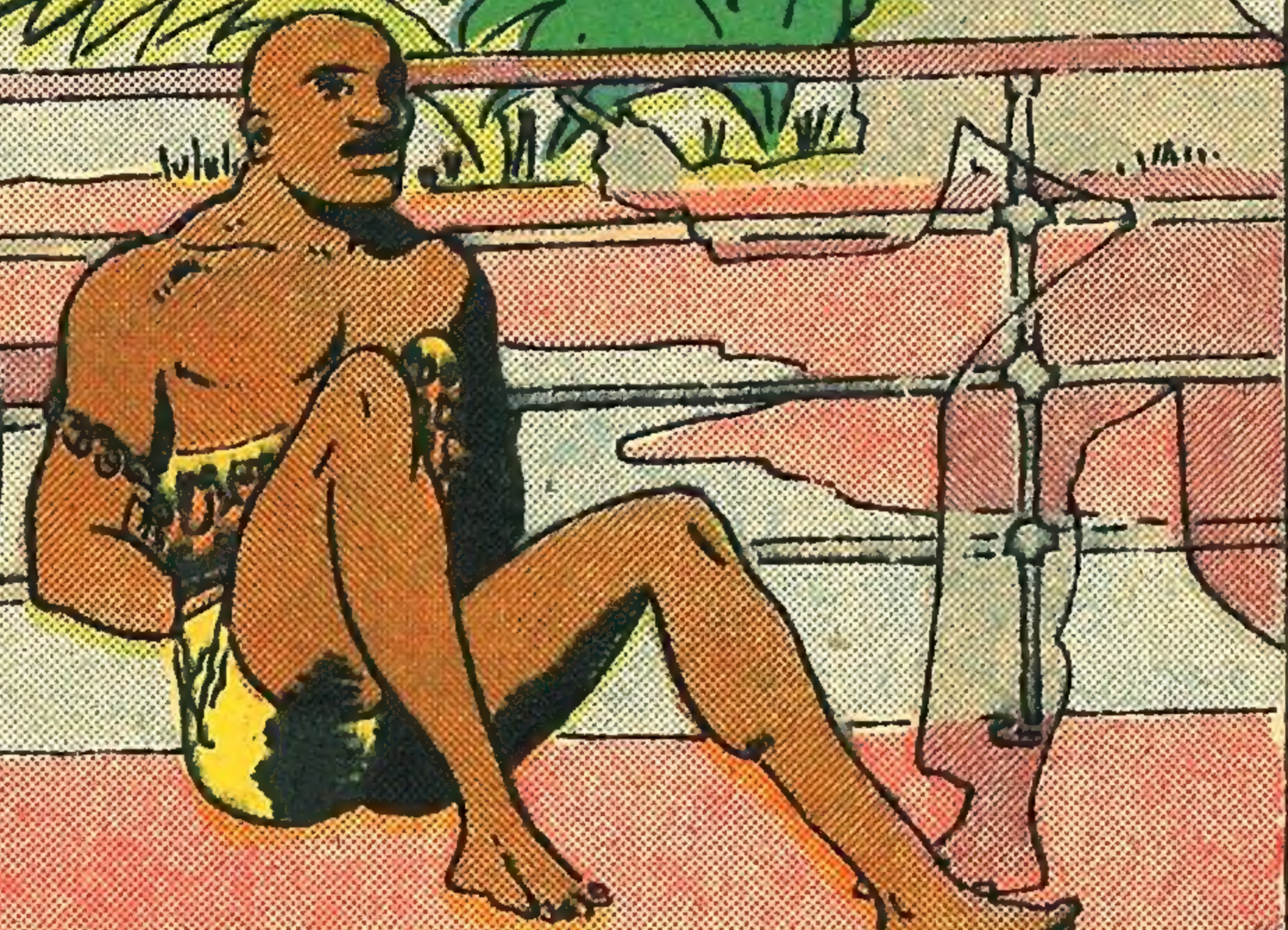
— Evet 170 şiling zarar ettin. Çünkü bahar için bana nasılsa bir şapka alacaksın.

GİZLİ VAZİFE !..

MANDRAKE

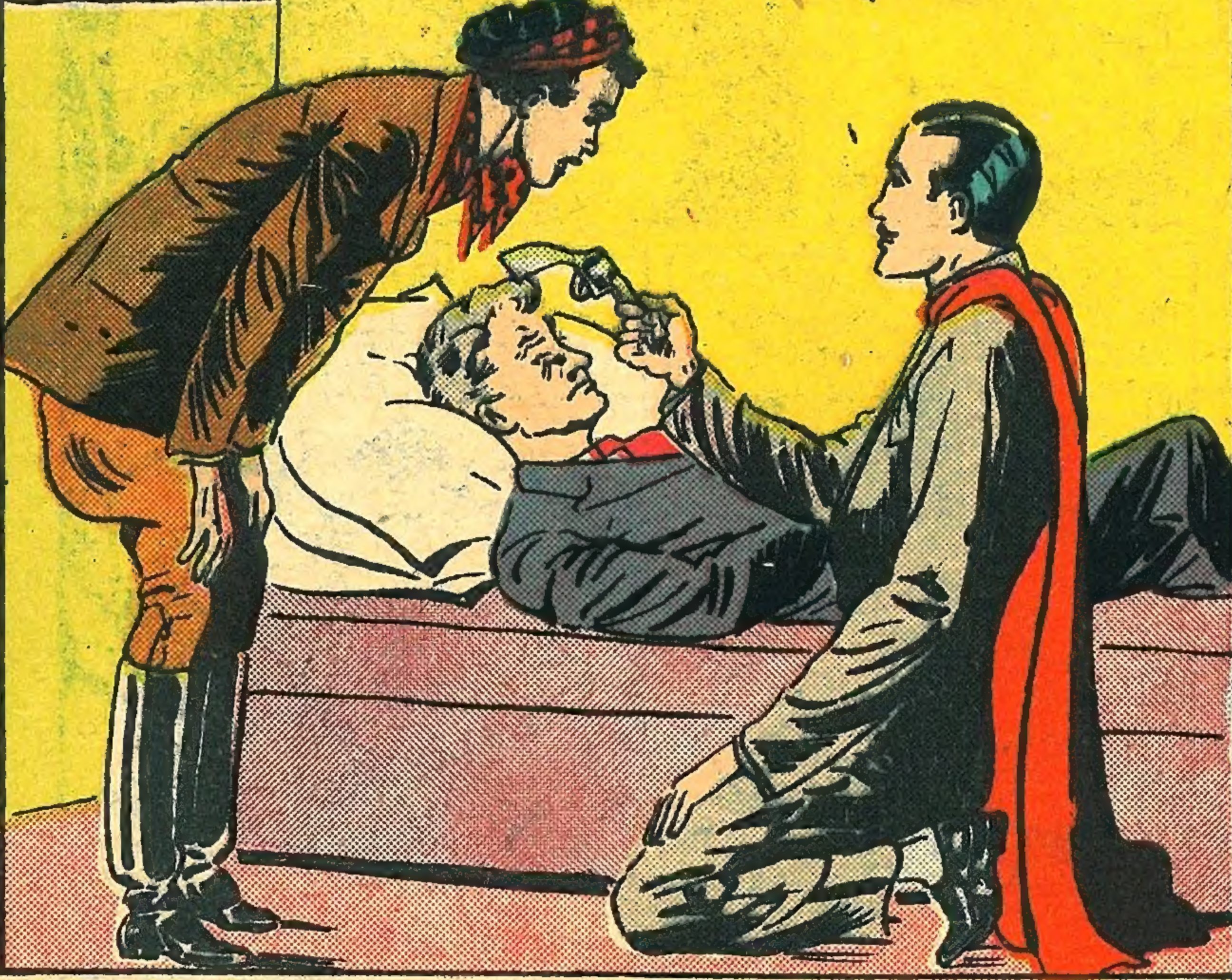
MANDRAKE YİNE TELEPATİ İLE APTULLAHA "SENİ KURTARACAĞIM" DEDİ.

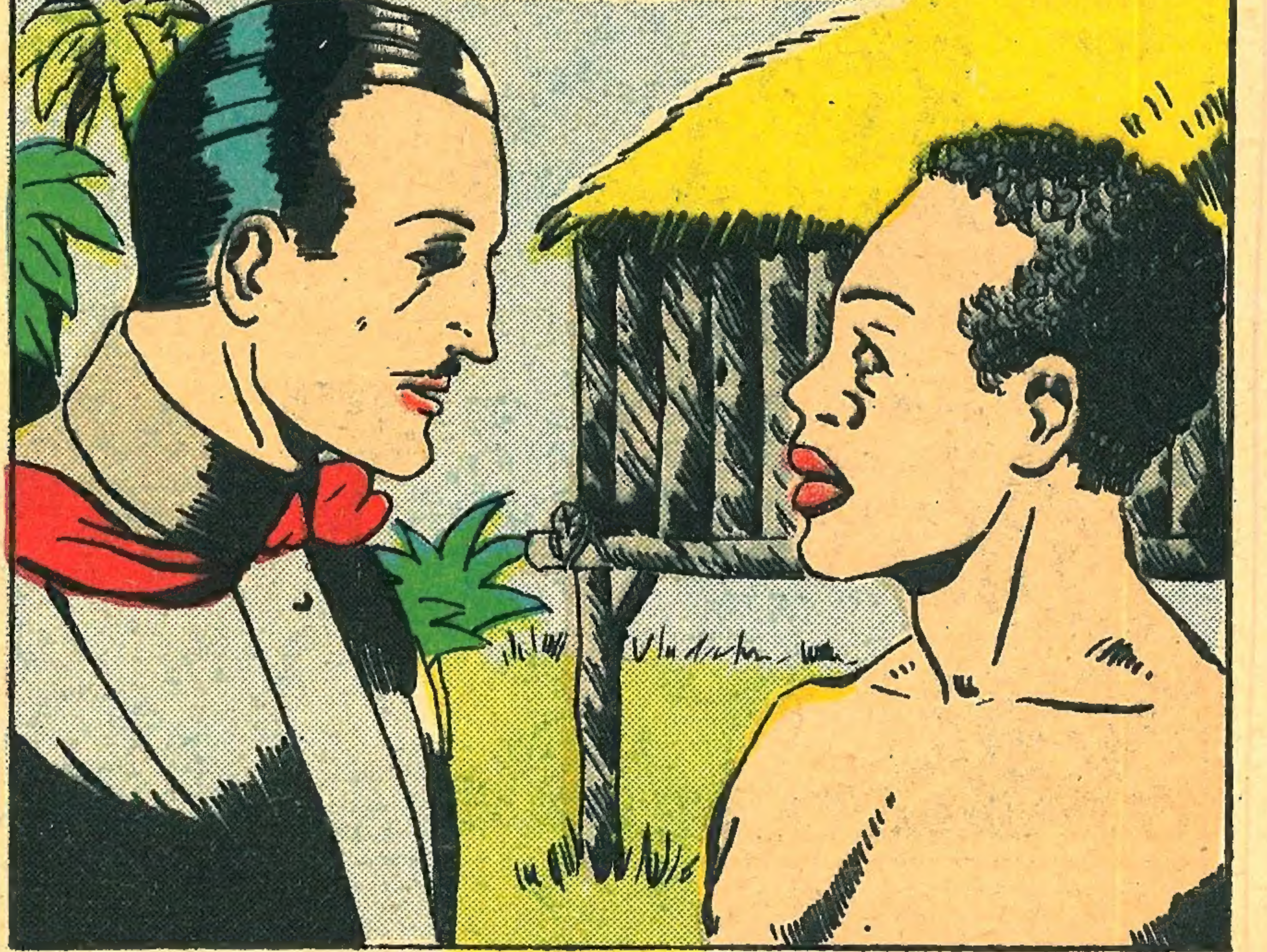
APTULLAH ADANIN ORTASINDAKİ NEHİRDE ESİR. ORAYA GİTMEK İÇİN ŞU MEŞHUR TEL ÖRGÜYÜ AŞMALIYIZ.

SEN BURADA KAL NARDA. VALİNİN BİR KORUYUCUSU. YA İHTİYACI VAR. BEN YATIMIZI VE APTULLAHI KURTARAYIM.

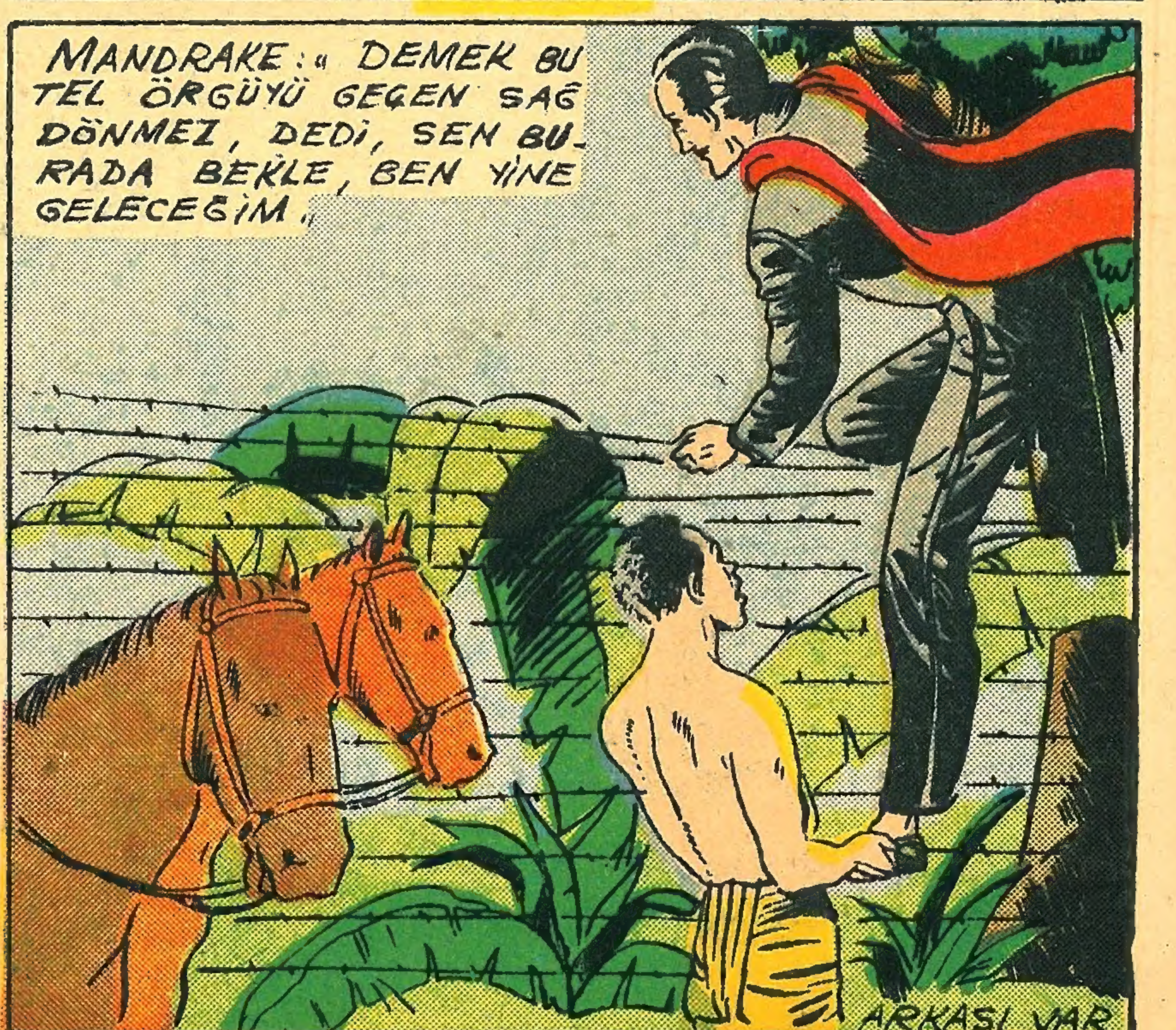
MANDRAKE YERLİ KABİLE REİSİNİN OĞLUNU BULDU. "DARU!", DEDİ, HIRSIZLARI YAKALAMAK İSTİYORUM, BANA YOL GÖSTER."

DARU: "BEN SİZİ TEL ÖRGÜYE KADAR GÖTÜRÜRÜM, GERİSİNE KARIŞMAM. BEN ÖLÜME SUSAMADIM" DEDİ.

MANDRAKE: "DEMEK BU TEL ÖRGÜYÜ GEÇEN SAĞ DÖNMEZ, DEDİ, SEN BURADA BEKLE, BEN YİNE GELECEĞİM."

ARKASI VAR

GÖK SÜVARİ

BAYAN AZTİRİD TRAUMATOLOJİ PAVYONUNA GİTTİ.

DERHAL DOKTOR MELZER İLE KONUŞMAK İSTİYORUM. NEREDE?

MAALESEF OLMAZ.. BİR AMELİYATLA MEŞGUL..

PEKİ BEKLERİM. AMA SÖYLEYİN BAKAYIM BANA, KONT UBALDO BURAYA GELDİ Mİ?

DOĞRUSU BEN GÖRMEYİMEDİM. SERVİSE GİRELİ HENÜZ YARIM SAAT OLDU..

40/1

ANLIYORUM. İŞTE BEN DE DOKTORA BUNU SORACAĞIMI. ACABA AMELİYAT UZUN SÜRECEK Mİ?

BİLMEM YENİ DOĞMUŞ BİR ÇOCUĞA AMELİYAT YAPIYOR.

BAYAN AZTİRİD YARIM SAAT BEKLEDİ. İÇERİDEN BİR ÇOCUK FERYADI DUYULDU.

KÜÇÜK BİR ÇOCUĞA AMELİYAT YAPMAK NE ACIKLI ŞEYTORUNUMA BÖYLE BİR ŞEY YAPSALAR ÜZÜNTÜDEN ÖLÜRÜM ALIMALLAH.

ARADAN BİR YARIM SAAT DAHA GEÇTİ.

ARTIK ÇOCUĞUN FERYADI KESİLDİ. AMELİYAT BİTMİŞTİR. KONUŞMAK İSTEDİĞİMİ KENDİSİNE HABER VERİR MİSİNİZ?

İMKÂNSIZ EFENDİM. DOKTOR AMELİYATHANEDE RAHATSIZ EDİLMİYİ İSTEMEZ.. BİRAZ DAHA SABREDİN..

SİZE BİTİRİŞTİR AMELİYATI
DİYORUM. İHTİMAL ELLERİNİ
YIKAYOR. HAYDİ ÇAĞIRIVERİN.

YAPAMAM..

40/2

BAYA. AZTİRİD BİRKAC DAKİKA DA.
HA BEKLEDİ. SONRA HASTABARKCININ
ORADAN UZAKLAŞMASINDAN İSTİFA.
DE EDEREK AMELİYATHANENİN KA.
PISINI AÇTI.

MÜSAADENİZLE
BİR KELİME SÖY.
LİYECEĞİM DOK
TOR

FAKAT. LÂFINI BİTİREMEDİ. DONUP KALDI. DOKTOR ELİN.
DE ACAİP BİR ALETLE KENDİ TORUNUNUN ÜZERİNE E-
GİLMİŞTİR.

ELEONORE.. BENİM
TORUNUM..

BİR GİLGİNA DÖNEN BÜYÜKANNE A-
TILDI.
DELİ!. DELİ!.. ONU
ÖLDÜRMEK Mİ İSTİ-
YORSUN YOKSA..

DOKTOR MELZER KADININ BÜYÜKANNE OLDUĞUNU
ANLADI. ŞAŞIRDI, HIRSLANDI.

SÂKİN OLUN.. FENA BİRŞEY YAPMIYORUM. HEM BABA.
SINDAN MÜSAADE ALDIM..

BU SÖZLER ÜZERİNE AZTİRİD ÇOCUĞU BAĞ.
RINA BASTI.

O ALÇAKTAN MI? BUNU
ZATEN TAHMİN ETMİŞTİM
BEN..

ARKASI VAR

Sırat Köprüsü

Yazan: KEMALETTİN TUĞCU
Aşk ve Macera Romanı: 21

Yeniden koltuğuna çökmüş göbeği hızlı hızlı inip kalkmağa başlamıştı. Ne yapacağını, nasıl hareket edeceğini bilemiyordu. Herhalde hakkımda pek acı şeyler düşünüyordu. Onun emri altında, onun topraklarında olduğumu unutmuştum. Bütün yaptıklarımı bir sinir hareketinden ibaretti. Ellerine düştüm düşeli başıma gelenler beni âdeta deli etmişti. Düşüp bayılmıyor, fakat atılmak, boğuşmak istiyordum.

Birden söylenmeğe başladı:

— Bankaya yüz bin lira koyayım, ailesini refaha kavuşturayım, küflü yazıhane köşesinden alıp sultanlara lâıyk apartmanlara yerleştiririm, mücevherlere garkedeyim sonra da bana silâh çeksın .

Ben de bunlara mukabil:

— Namusumla, kanaatimle çalıştığım yerden kopart, para ile gözümü doyurmağa kalk, bir batakhaneye kapat, oğlunu hastalığından kurtarayım, defalarca ölüm tehlikelerine katlanayım, ortaya elli bin liradan fazla suiistimal çıkartıp aldatılmaktan kurtarayım, masum bir kızın kanına gir, bütün yaptıklarını başıma kak sonra da bana kaltak diye haykır, dedim.

Hırsla giderek onun verdiği paraları getirdim. İki bileziği, yüzüğü kolumdan çıkartıp önüne doğru fırlattım.

— Bana lâzım olan şereftir, insanlıktır, namustur, dedim .

Mollabey ömründe böyle bir hakarete uğramamıştı. Yaşlı bir adam olduğu için daha fazla münakaşa edemedi. Ben de üstüne varmadım. Daireye çekildim. Biraz sonra daire kapısının arkasından kilitlendiğini ve dışarıda bağırma-lar olduğunu düşündüm.

Saatlerce ağlıyarak yattım. Sevim başımın ucundan ayrılmadı. Kızcağz kendi derdini unutmıştu. Kendisi için mücadele ettiğimi biliyordu. Bana:

— Alnının yazısıymış, diyordu. Siz benim için çaba-lamayın.

— 18 —

Yirmi dört saat sonra kapının kilidi açıldı. Fakat ben dışarıya çıkmadım. Tam üç gün açlık grevi yaptım. Fakat aslında dairede insanı öldürmeyecek kadar yiyecek vardı. Bilhassa Sevim yemeklere gitmediği için ona bazı şeyler getirmiştim. Pek güzel doyduğumuz halde aç görünmek lâzımdı. Fakat üç gün içinde her şey yenildi. Son geceyi çikolâta ile geçirdik.

Adnan bir iki defa kapıya gele-rek yalvardı. Kendisine tabancada üç kurşun bulunduğunu, bunların Sevimle bana yetiyeceğini, bir tane de artacağını bildirdim.

Dördüncü günün sabahıydı. Mollabeyin sesini duydum:

— Emel Hanım kızım, rica ederim salona geliniz.

Kapıyı kilitledim. Yine pür silâh salona gittim. Yolda rasladığım hizmetçiler, Mari ve Adnan Bey, sonra doktor yüzüme hayretle, biraz da korku ile bakıyorlardı. Pos bıyıklı kürdü de salon kapısında gördüm. Ayağına terlik, iskar-pın gibi bir şey uymadığı için kaba yün çoraplarıyla dolaşıyordu. Bu iri kıyım muhafızın ne için getirildiğini pek güzel anladım. Benim doktora yaptığım gibi, Molla-

bey de icabında beni yakalattıracaktı.

Salona pervasızca girdim. Mollabey geniş bir koltuğa kurulmuştu. Dışarıda müthiş bir tipi vardı. Ben içeriye girince kürt te girdi ve kapının önünde dikildi.

Mollabey bana gülümser gibi yaptı ve:

Bundan sonra da on para kabul etmiyorum.

— Bu cevap Mollabeyi yine hiddetlendirdi. Fakat kendisini tuttu:

— Ben hizmetçilere bile bu kadar para veriyorum, dedi .

— Olabilir. Fakat ben hürriyetimi, şerefimi satılığa çıkartmadım.

— Hürriyetinize sahipsiniz, şere-

dedi. O zamana kadar sizi alakoy-mak istiyorum.

— Kendi sözünüzü kendiniz nak-zediyorsunuz. Siz insanları köpek bağlar gibi bağlamağa alışmışsınız.

— Estâğfurullah Emel Hanım. Acele etmeden beni dinleyiniz. Ben şu kız için sizinle konuşmak istiyorum.

— Kurbanınız hakkında mı?

— Artık nasıl istersen öyle de. Bir kızı kandırmak için dil dökecek yaşta değilim.

— Uykü ilacı sağolsun Beyefendi.

Mollabey kızdı ve:

— Evet, öyle oldu, dedi. Fakat benim hüsnüniyetim var.

— Ne güzel bir hüsnüniyet.

— Kestirme yol budur Emel Hanım. Sizden istediğim şu. Ben Sevimle evleneceğim.

Hayret etmek sırası bana gelmişti. Fakat belli etmedim:

— Tam denginizi buldunuz.

— Yaşıma bakma. Paraya bak. Fakir bir kız. Bayılır bile. Ben uğraşmak istemedim. Böyle bir emrivaki yaptım. Size şunu rica ediyorum. Onu ikna ediniz. Zaten İstanbuldan kayıtlarını çıkarttım. Nikâh bir gün meselesidir. Esasen onu bu maksatla İstanbuldan alıp getirdim.

— Siz kendiniz konuşunuz. Ben bir gün dahi burada kalmak istemiyorum. Bütün dikkatinize rağmen, elimden gelirse kaçıp gideceğim.

— Bunu yapmayınız Emel Hanım. Oğlum sizi çok seviyor. Ben sizin gibi bir gelinle daima iftihar edeceğim.

— Oğlunuz zorla ayırdığınız karısının hasretini çekmektedir.

— Hayır evlâdım. Artık onu sevmiyor. Sizi zorlamıyorum, biraz daha bekleyiniz. Ben sizi alakoy-muyorum. Size kalmanızı rica ediyorum. Kapılar açıktır. Otomobil emrinize hazırdır. Fakat tesadüfün sizi attığı bu yaylada çektiğiniz ıstıraba mukabil hakkınızı almadan, bu işleri bir yoluna koymadan gitmeyiniz. Kimseye rica etmemiş olan ben sizden bunu rica ediyorum. Size çok kızdım, bir an içinde gözlerim karardı. Fakat bu hiddetim sizin değerinizi gidermedi. Siz, bizim ailemizin karşısına çıkmış ilk şahsiyet sahibi, vekarlı ve afif bir kızsınız.

— Sevimi iknaa çalışırım Beyefendi, dedim.

Mollabey pek memnun oldu. Yanına kadar geldi. Alnından öptü. İki elini omuzlarıma koyup gülüm-sedi:

— Benden korkmuyorsun değil mi? dedi.

— Katiyen, dedim.

— Bak seni tutuyorum Emel.

Allah her zaman benim yardımcımıdır Beyefendi. Siz korkunuz. Çünkü benim omuz başlarımda şeytan oturmuyor. Kafamda da ihtirasın yeri yok.

Mollabey beni bıraktı ve:

— Aşkolsun kızım, dedi. Aşkolsun vallahi. Seninle işlere dair de konuşmak isterim. Çaldırdığım parayı iyiliğe hasredip bir yardım bütçesi yapmağı düşünüyorum. Sen bana fikir ver. Günahlarımın kefareti sen ödet bana.

(Arkası var)

11

İriyari Kürt kapının içinde bekliyordu.

— Kızım, dedi. Siz bir buhran geçiriyorsunuz. Elinizden bir kaza bile çıkabilir. Onun için ben hakkımdaki düşüncenizi söyliyerek hakaretleriniz için sizi yüzlemiyorum. Hattâ ağızından hiddetle bir söz kaçırdığınız için sizden özür dilerim. Siz şerefli, namuslu, eşi bulunmaz bir kızsınız. Siz benim umduğumdan çok daha baskın çıktınız. Fakat nihayet ben alıştığım hayattan vazgeçemem. Benim babam, benim dedem de kimseye bo-yun eğmeden ölmüşlerdi. Siz beni pek fena tanıyorsunuz. Bu düşüncelerinizi tashih ediniz. Önce başıma attığınız şu mücevherlerinizi ve paranızı geri alınız. Şu beş bin lira da ortaya çıkarttığınız ve pekâlâ hak etmiş olduğunuz suiistimal-lerden hissenize düşen temettüdür.

— Bana paranın lüzumu yok.

finize de dokunan olmadı.

— Ben kendimi muhafaza etme-seydim bu batakhanelinizde bir pa-çavradan farkım kalmazdı Molla-bey. Hürriyetime sahip olduğumu söylüyorsunuz. Ben derhal çıkıp getirmek istiyorum. Söyleyiniz bana. Buna imâkn var mı?

Mollabey:

— Halledilecek bazı işler var,

E YAPACAGIZ? KUMAN DENILEN
O HERFIN KEYFINI MI BEKLIYE-
CEGIZ?

HELE GECENIN KARANLIGI IYICE
GOKSUN.. MERAKLI BIR YOLCULU-
GA CIKACAGIZ.

DIKKAT. BIZE DOG- HENUZ GOLGE-
RU BIR GOLGE LERDEN KOR-
GELIYOR.. KACAK YASTA
DEGILIM BEN.

ADALAR KRALICESI

REIS.. EGER KU-
LAGIM BENI
ALDATMIYORSA BU
JOFRENIN SESI.

BÖYLE SAPASAĞLAM GÖRMEKLE
HEM ŞAŞIRIYOR HEY DE KALBİM
DURACAKMIŞ GİBİ ÇARPI-
YOR

SEVGİLİ ARKADA-
ŞIM. SENİ BURADA

JOFRE ATMACA REİSLE GÖZ GÖ-
ZE GELMEMEĞE ÇALIŞIYORDU.

SEN DE EN UFAK BİR YIPRANIŞ
GÖRMÜYORDUM. O ROZİTA DENİLEN
KADININ ELİNDEN NASIL KUR-
TULDUN?

BENİ ARADIĞINI, ROZİTANIN SANA BİRŞEY SÖYLEME.
DİĞİNİ VE SENİN DE ONU
DÖVDÜĞÜNÜ BİLİYORUM. YALAN.. NE OLURSA OLSUN..
BEN BİR KADINA EL KALDIR-
MAM.

BEN ÖYLE ZANNETTİM
ÖYLEYSE

İFTİRA.. NEYSE SEN BUNU
BIRAKTA BURAYA NASIL GEL-
DİĞİNİ ANLAT

ZORLA BURAYA GETİRDİLER
FAKAT YANIMDAKİ MUHAFIZLAR
GİTTİKTEN SONRA BANA BURA
DA PEK EHEMMİYET VERME-
DİLER. BEN DE ADADAN
KAÇMAK İÇİN ÇALIŞIYOR-
DUM.

BUGÜN BAZI GEMİLERİN, İÇİNDE ŞÜP-
HELİ İNSANLARLA BURAYA GELDİK-
LERİNİ DUYDUM. TARİFLERİNDEN SİZ-
OLDUĞUNUZU ANLADIM. HAYATIMI TEH-
LİKEYE KOYDUM. SÜRÜNE SÜRÜNE
YANINIZA GELDİM

KRALİÇADAN
NE HABER?
HÂLÂ KULE-
DE Mİ?

HAYIR.. ONU BİR
MAĞARAYA NAK-
LETTİLER. BU-
NU TUHAF BİR
TESADÜFLE
KEŞFETTİM

ARKASI VAR.

Ukde

Yazan: M. YAMAN

Dört arkadaş toplanmış, tatlı tatlı konuşuyorlardı. Sırası düştü de birisi :

— Hayatımda bir defa öyle bir haksızlığa uğradım ki hâlâ içimde ukdedir, dedi. Bir para davamız vardı. İşletmek üzere paramı tevdi ettiğim adam bizim paranın üstüne yattı. Dava ettim. Ortaya kırk tane yalancı şahit çıkarttı. Hâkim ne yapsın. Aleyhimde karar verdi. Üstelik mahkeme masraflarını da si-neye çekti.

Öteki içini çekti :

— Hakkın varmış. Hakikaten büyük bir haksızlığa uğramışsın.

Bir köşede acı acı düşünmekte olan üçüncüsü birden haykırdı :

— Böyle ukde mi olur be. Buna cereme derler. İnsanın başına böyle kazalar her zaman gelebilir. Benim baba ya-dığarı bir saatim vardı. Vapurda içildim, alık alık yunus balıklarını seyre-diyordum. Saatin cebimden kaymasıyla cumbur-lop denize dalması bir oldu. Fakat ü-zülmedim. Kendi aptallığım. İnsan böy-le ufak yollu şeylere üzülmemeli. Asıl ukde çok fena, çok acı birşeydir. Onu ben bilirim. Hâlâ yüreğim yanar. Baş-kaları tarafından gelen zararlar hiçtir. İnsan kendi kendine öyle kötülükler ya-par ki ömrünün sonuna kadar yüreği ı-skaradaki cızbız gibi yağları damlıya damlıya kızarır.

Sordular :

— Söyle bakalım, senin şu ukde na-sıl?

Dişlerini sıkı ve anlattı :

— Mahallemizde bir kız vardı. Pek severdim. Hem de nasıl sevme. Nevin demez miyim akciğerim bademciklerime kadar çıkardı. Annem de, babam da pek isterlerdi kızı. Yalnız onun anası ve ba-bası pek çetin şeylerdi. İlle zengine ve-recekler. Az daha verem olup yatakla-ra dönecektim. Benim iniltimden, yal-varmalarımın Allah kızın da yüreğine muhabbet verdi. Hele şöyle azıcık insaf-lı davranıp da :

«Bakalım varacağım adam beni bu-kadar sevecek mi?»

Diye düşündükten sonra bana karşı muamelesi bambaşka oldu. Her bahane ile bizim taraftaki pencereye gelir ve ba-na görünürdü. Ben pencereden büyük kâğıtlara kömür parçalarıyla uzaktan o-kunacak yazılar yazar, cama tutardım. Hainler bu vaziyeti de çakalladılar. Kal-kıp başka mahalleye taşındılar. Bu be-nim için büyük bir felâketti. İzlerini bin güçlükte buldum. Bohçacı kadınlardan birisiyle Nevine bir de mektup yolladım. Kendimi öldürmeğe bayağı karar ver-miştim. Kızcağız önceleri beni teskin e-decek cevaplar yazdı. Sonra ailesi ile de münakaşa etmiş. Ev halkı birbirlerine girmişler. Hakkımda söylemediklerini bı-rakmamışlar. Kız da kendi ailesine fe-na halde güvenmiş. Evin içinde konuş-maz olmuşlar. Bu sırada peder vefat et-miş, valde ile yalnız kalmışım. Birgün bohçacı karı ile bir mektup daha yol-ladım. Kızı kaçmağa davet ettim. Ken-disine yeminler de ettim.

Dinleyenlerden birisi :

— Kısa kes de şu ukdeyi anlat, dedi. Derin derin içini çekti :

— İşte sözü oraya getiriyorum, dedi. Bir işin bidayeti bilinmezse sonu hiç an-laşılmaz. Başıma geleni iyice öğrenesi-niz diye söylüyorum. İşte böyle bir ge-ce ana, oğul evde oturuyorduk. Fena hal-de yağmur yağıyor. Biz arpacı kumrusu gibi düşünürken kapı güm güm vuruldu. Aaldırmadık. Arkasından yine vuruldu. Ben :

— Komşulardan biridir, dedim. Ge-ce yarısı insanı rahatsız etmeğe hiç de sıkılmazlar. Bizim derdimiz kendimize yetiyor. Aldırma. Vurur vurur, gider.

Dediğim gibi oldu. Kapı bir iki de-fa çalındı. Biz duymamazlıktan geldik. Nihayet sesler kesildi. Ortalık tıs. Biz de odalarımıza çekildik yattık. Ertesi sabah, daha sütçüler geçmeğe başlama-dan kapı yine çalındı. Bu sefer yıkılı-yor ortalık. Çarnaçar ben kalktım. Pi-jamalarla aşağıya indim. Kapıyı açar açmaz haydi hüryaa polisler, bekçiler i-

çeriye. Aralarında rengi morarmış olan Nevinin babası da var. Yakama sarıldı: «Alçak herif, kızım nerede? Nereye kaçırdın?»

Ne Nevini? Benim birşeyden habe-rim yok. Ben yakamı kurtarmağa çalı-şayım polisler eve dağıldılar. Tavan a-rasından bodruma kadar her taraf aran-dı. Tabii kimse bulunamadı. O zaman Nevinin babası yumuşadı :

— Oğlum, dedi. Gençlik bu, herşey olur. Bak bukadar insanın içinde sana söz veriyorum. Kızım neredeyse söyle. Annesi pek merak ediyor. Hastalıklı ka-dın. Şerefimize uygun bir düğün yapa-rız. Ama ille çocuk gelsin evine. Benim bunca yıllık haysiyetim şerefim var. Yaş-lı adamım. Bir tarafıma inecek.

Haydi bizi karakola. Bohçacıyı da bulup getirmişler. Kadını sıkıstırmışlar, her şeyi bülbül gibi söylemiş. Hattâ :

— Bu delikanlının evindedir, ben ak-

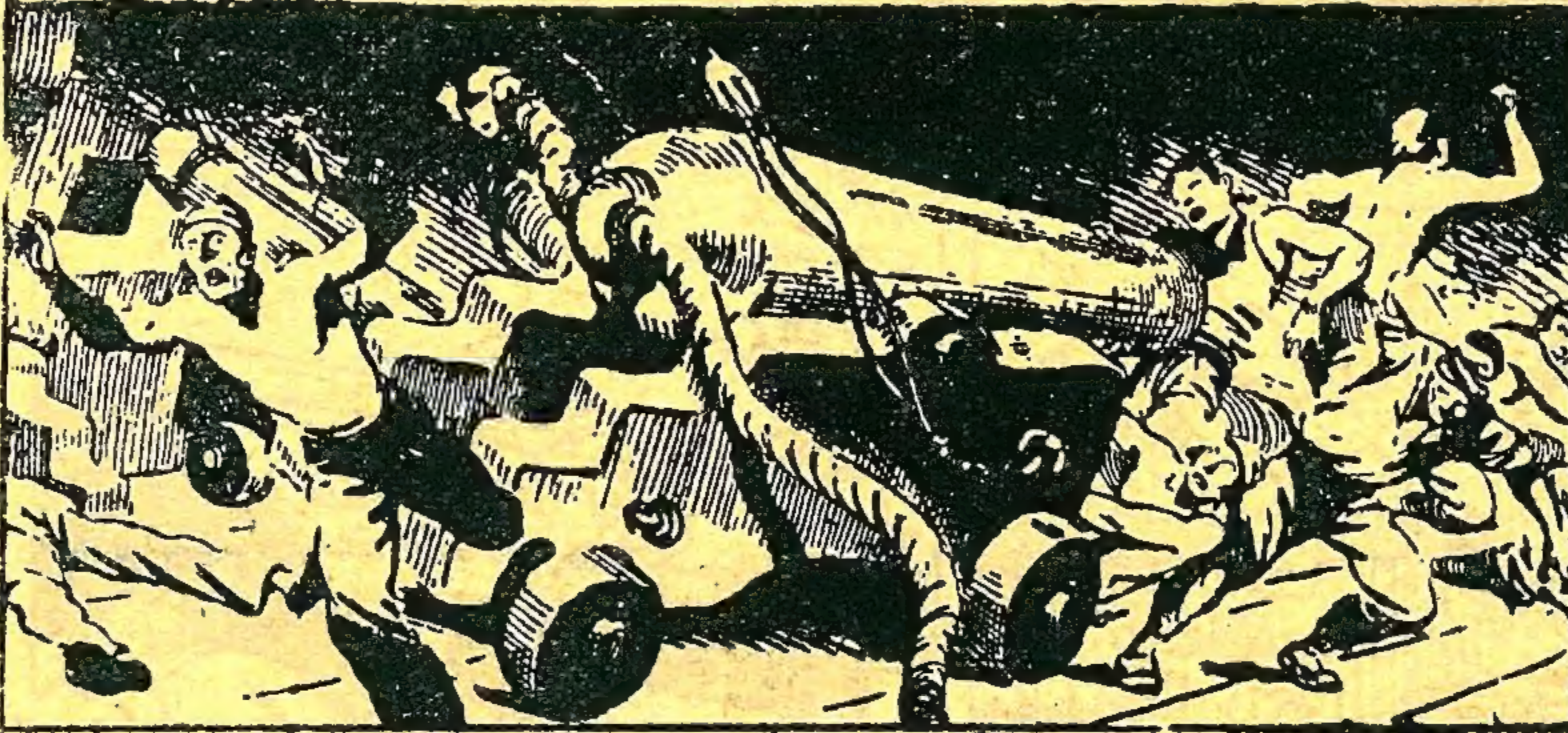

şam köşe başına kadar kendim götür-düm, dedi.

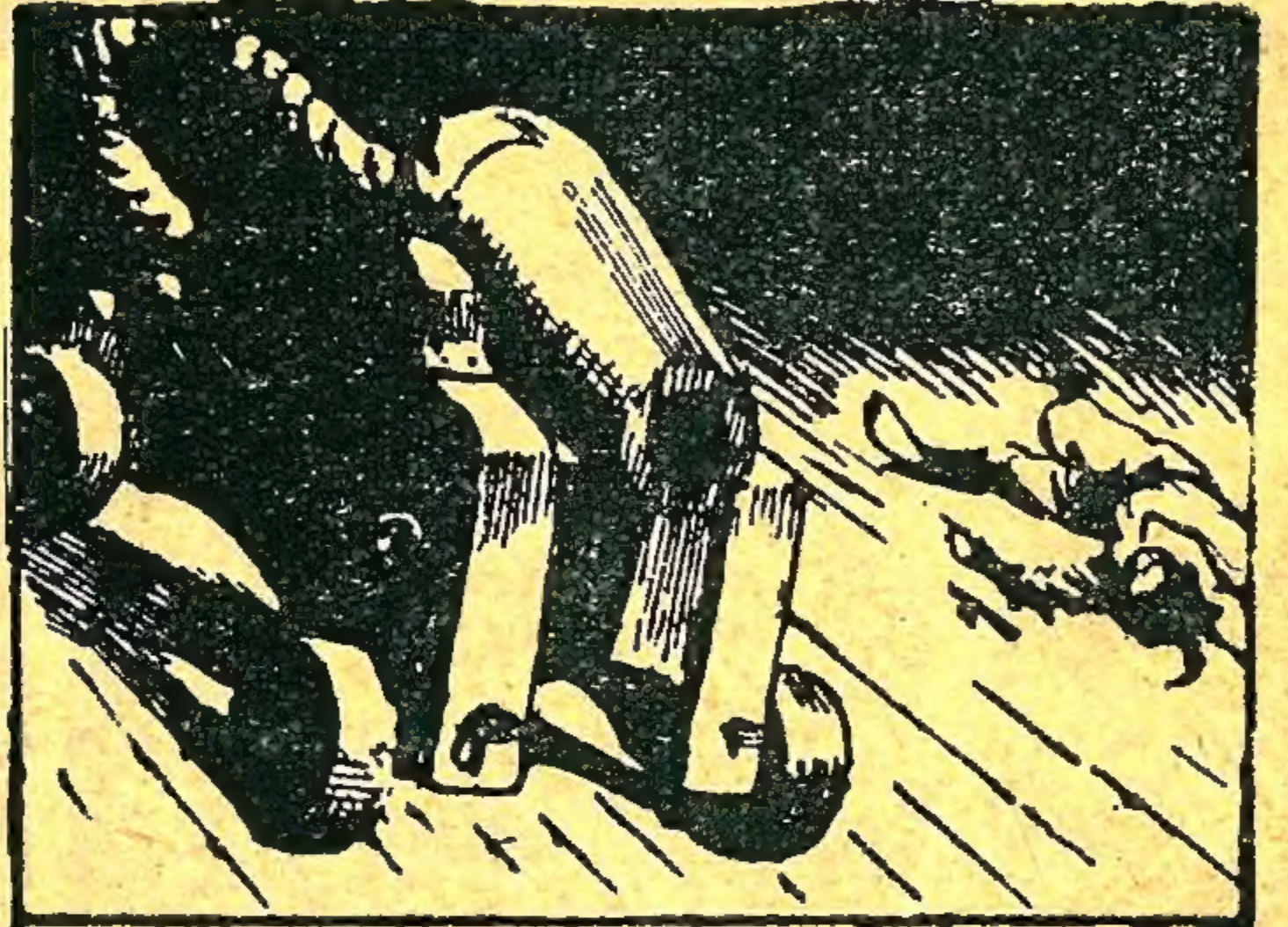
Azılı bir muavin vardı. Herif bana iki tane de patlatmaz mı? Birbirimize girdik. Ben de boş durmadım. O bana, (Arkası 14. sayfada)

93 Viktor Hügonun BÜYÜK ROMANI

7

İPİNİ KOPARAN TOP GEMİNİN YALPA YAPMASIYLA SAĞA SOLA GEZİNMEĞE BAŞLADI. VE İLK GEZİNİŞTE, KEN-DİNİ KORUYAMAYAN DÖRT GEMİYİ EZDİ.

VE HİÇ DURMADAN TEKERLEKLERİ ÜZERİNDE SAĞA SOLA YALPA VURMAYA BAŞLADI.

NIHAYET BİR DEFA SINDA BATAR, YANIN BÜTÜN TOPLARINI İPİNDEN KOPARDI BU BİR FELÂKETTİ

TAIFALAR KORKU VE DEHŞET İÇİNDE MERDİVENETİRMAN DILAR.

KAPTANLA, İKİNCİSİ AŞAĞIYA BÜYÜK SIKIN-TIYLA BAKTILAR YAPI-LACAK BİR ŞEY YOKTU

TANI BU SİRADA BİRİ DİRSEĞİ-LE KAPTANI İTİYER HERKE-SİN KÂĞITÇI YERE CESARETLE İNDİ

BU MEŞHUR, KÖYLÜ KILIKLI YOLCUYDU YAVAŞ YAVAŞ İNDİ SON BASAMAĞA GELİNCE DURDU. ORTALIĞI SÜZDÜ

ELİNE BİR RÜSKÜ ALDI. TAM BU SİRADA İPİNDEN KURTUL-MUŞ TOP ADAMA DOĞRU GELMEĞE BAŞLADI.

ADAMI YILAN GİBİ KIVRILDI VE HEYHEN ÖNÜNDEN GEKİLDİ.

TOP HER ÇARPIŞTA GEMİYİ ZEDELİYOR, TAMİRİ GÜÇ YARA-RALAR AÇIYORDU

KOCA GEMİDE BU AZGIN BOĞA İLE UĞRAŞAN YALNIZ BİR TEK İNSAN VARDI. (ARKASI VAR)

FIRTINA KAPTAN 2

UKDE

(13. sayfadan devam)

SAHİDEN BU-
RAYA YANLIŞ
GELMİŞİM. BEN
MERT İNSAN
LARLA KARŞI
LAŞACAĞIMI
UMUYOR-
DUM

VAY KÜÇÜK BEY.
GÜCENDİNİZ Mİ?
YUMRUĞU YERSEN
AKLIN BAŞINA GE-
LİR..

FAKAT İV KENDİNDEN BEK-
LENMEDİK ŞİDDET VE CE-
SARETLE KORSANI BİR YUM-
RUKLA YERE SERDİ.

AA.. A.. ÇAY.
LAĞA BAK.. NE
HALTLAR KARIŞ-
TIRIYOR?

AGALAR.. PAŞA
LAR.. USLU DU-
RUN ASLANLAR..

İNŞALLAH SAĞLAM BİR ÇENE
KEMİĞİN VE DİSLERİN VARDIR..

YOK MU BU KABADAYI.
YI KUCAĞINA ALACAK.

İV, KORSANI, PAMUK KUVALI
GİBİ FIRLATTI ATTİ. KORSAN
HAVADA UÇTU VE BİR MASAYA
ÇARPILARAK YERE DÜŞTÜ.

HELE BAK! ESASLI
DELİKANLI.. HOŞUMA GİT.
Tİ.. HEM KUWİETLİ
HEM DE ŞAKACI.

VAR MI BAŞKA ELMA YANARLI KAP.
TANA LÂF ATACAK, BOY ÖLÇÜŞE-
CEK?

ÇOCUKLAR.. GALİBA ARADIĞIMIZI BULDUK
HEM ELİNDE VAR, HEM DİLİNDE.. İYİ
BİR ŞEF OLA.
BİLİR..

AZ SONRA İHTİYAR DENİZCİYLE
BİR MASAYA OTURDULAR.

BANA BAK DELİKANLI.. BU PEKİ
HERİFLERE HADLERİNİ BİL-
DİRDİĞİNE İYİ ETTİN.. ANLAŞTIK
YARIN ADALARA DOĞRU
YOLA ÇIKACAĞIM. SEN
DE İS VAR GE-
LİRSEN İYİ PA-
RA VERİ-
RİM.

ERTESİ GÜN YOLA ÇIK-
TILAR. İV'İN RÜYALARI
HARİKAT OLUYORDU..

DÖNÜŞTE
KRALIN KOR-
SANI OLU-
RUM..

ARADAN BİRKAÇ HAFTA GEÇTİ

ŞİMDİYE KADAR DALGA GEÇTİK.
YARIN İSPANYOLLARA HÜCUM EDE-
CEĞİZ. GÖREYİM SENİ HİÇ OLMAY-
SA BİR KAÇINI BİRDEN HAKLA-

SEN MERAK ŞANSIN AÇIK OL-
ETME.. SUN

ARKASI VAR

ben ona. Haydi zabıt, haydi cürmümeş-
hut. Biz mahkeme mahkeme dolaşırken
üç gün geçti. Yakayı kurtardım ve eve
geldim. Gelir gelmez de şu haberi al-
dım. O gece Nevin kapıyı çalmış çal-
mış, biz açmayınca bitişik komşuya sor-
mağa kalkmış. Kızcağız sırlılıkıklam.
Almışlar içeriye. O gece olup biteni pek
bana söylemediler ama, ertesi sabah bi-
zim evde kıyametler koparken kızı mut-
fak kapısından aşmışlar. Üsküdar, o-
radan da Dudulluya götürmüşler. Haf-
tasına da yıldırım nikâhı.

Dinleyenlerden birisi sordu :

— Netice itibariyle yine aldın ya
kızı, dedi. Bunun ukde neresinde.

Anlatan hırsından boğulur gibi ba-
ğırdı :

— Alan ben değilim, dedi. Bitişik
evin oğlu.

ÖRÜMCEKLER VE AĞLARI

(3. sayfadan devam)

nın telleri bir nevi telefon ma-
hiyetindedir. Erkek örümcek
ağın kenarına gelince tele vu-
rur. Dişi de koşarak onu karşı-
lar. Yahut dişi de tele vurarak
cevap verir.

Örümceklerin bürümcüğün-
den insanlar bile istifade eder.
Madagascar'da bazı örümcekle-
rin karnından alınan ipek, iplik
yapılır ve kumaş halinde doku-
nur. Bunun nefis bir kumaş ol-
duğunu söylemeğe hacet yok,
tabii. Amerikada bazı teleskop-
larda da örümcek teli kullanılır.
Bu işe mahsus telleri öreceğ ör-
ümcekleri yetiştirmek için on,
on iki mütehasıs çalışır. Telle-
rin gayet muntazam, elâstiki ve
sağlam olması şarttır. En iyi tel
korkunç siyah örümceğin kar-
nından çıkan teldir.

Birçok kimseler örümcekler-
den korkarlar. Halbuki korkula-
cak örümcekler sadece büyük,
siyah, parlak olan ve karınla-
rında kum saati şeklinde kırmızı
şekil bulunan örümceklerdir ki
bunlar da yuvalarının haricin-
deyken nadiren, ancak rahatsız
edildikleri zaman sokarlar. O za-
man da vaktinde tedavi yapılır-
sa hiçbir tehlikeleri yoktur.

Bütün örümceklerin zehirli
oldukları doğrudur. Fakat alelâ-
de sivri sinekler de o kadar ze-
hirlidir ve daha fazla sokar.
Örümcekler ise zehirlerini daha
ziyade avlarını sersemletmek için
kullanırlar. Zaten vücutlarında
da bir damlacık zehir vardır.

BİN BİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar

hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ,

Ankara cad. No: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira

6 aylığı (25 sayı) 6 lira

Sahibi: TAHSİN DEMİRAY

Yayı işlerini idare eden:

CELAL DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

Kalb Kalbe Karşıdır!

26

FLORA SAKLANDIĞI YERDE BULUNUNCA HEMEN KARAYA ÇIKARILIYOR.
Güle Güle Kal Flora!

Ronaldo Sen ha!

Her zaman sen beni
kapı dışarı edecek
değilsin ya.. bir kere de
ben seni edeyimde
ödeşelim olmaz mı?

Demek bu işi
sen yaptın...
Alacak!!

BUESNADA AMERİKADA CORC EVLİLİK HAYATINDAN HiÇ TE MEM-
NUN DEĞİLDİR. VIOLET RESMİ KABULLERE, EĞLENCELERE DAL-
MIŞ KENDİSİNİ İHMAL ETMEKTEDİR.

Violet bu King Klubün sıkıcı toplantısına
gideceğimiz yerde seninle otomobile
atlayıp Rivenlanda kadar gitsek?
Mehtap okadar güzel ki...

Delimisin sen? Ben
kırmızı Elbiseni tam
bugün göstereceğim
herkese.

Kırmızı Elbisen bana
vız gelir. Sen bama da
giysen yine güzelsin.
Vaz geç bu toplantı-
tından. Mehtap-
ta oturup
serişelim.

Mehtap artık benim hoşuma
gitmiyor. Sen şu elbisemi
iliklemiye bak..

BASKA BİR GÜN...

Violet bugün serbesttim.
Biliyormusun ne yapalım.
Evde bas bas oturup
konuşalım.

BİR ÇOK DEFALAR VIOLET EVE GEC DÖNDÜĞÜ İÇİN
CORC YEMEĞİ TEK BASINA YER.

Nihayet! Nerede kaldığını
Öğrenebilir miyim?

Affedersin geçik-
tim.

Masallah beyim!
Ben bir saat sonra
Forgestonların çayı-
na gideceğim.

Geçtiğini
bende bili-
yorum. Sen
bana nerde
olduğunu söyle.

Aman ne baya-
ğı bir soru!
Nerede ola-
cakmışım
Tabii bir
Arkada-
şın evin-
de!

Lütfen sayıyı çeviriniz

BİNBİR ROMAN

Elma soyduğuma göre böyle olması lazım. Hangi Arkadaşının Evindeydin?

Editlerde. Ama Corc Avrupada harp patlayacak deniyorsen ondan bahset bang.

Bir dakika. Bak şu bıçağın ucuna. Kromesi bozulmuş ve altından demiri görünüyor. Ben insanlarında buna çok benzediğini zannediyorum.

Nedemek istiyor sen.

Evet Violet, bir müddet beri hareketin hiç hoşuma gitmiyor.

Corc bu gibi hakaretlere katiiyen müsamaha edemem.

Ben yalanlara müsamaha edemem! Çünkü editler bugün kocasıyla beraber, Broadwayda Rastladım.

Edit mi dedim? Hay Allah yanlış söylemişim. Emillerde idim! Biliyorsun Edit ile kavgalıyım...

MILANO'YA DÖNMÜŞ OLAN FLORA ÜZÜNTÜLÜ GÜNLER GEÇİRİYOR. ELVIRA ONU TESELLİYE ÇALIŞIYOR.

O Alçak Ronaldo gemide olmasaydı şimdi newyorkta olacaktım.

Merak etme Flora bunun da çaresini buluruz.

CORC VIOLETİN DOĞRU SÖYLEYİP SÖYLEMEDİĞİNİ ANLAMAK İÇİN GÖZLERİNİN İÇİNE BAKTI.

İSTE NİHAyet BİR GÜN FLORA VİLAYETE ÇAĞIRILIR VE KENDİSİNE PASAPORT VERİLİR.

Bak Elvira Pasaport! Artık serbestce hareket edebilirim

Aman ne iyi! Ben sana üzülme herşey yoluna girer demedin mi?

FLORANIN HATIRA DEFTERİNDEN...

Günler... Çok ateşli tek. Bie bi say anlamaz olmuştum. Üçüncü kuyada gibi yarıyordum. Ayın 3 üncüsünde gemi Gemiye bindim. Atlantik'e geçiş. Bir rüya gibi geldi bana! Nihayet Newyorka geldik.

Rudiciğim benim... Anneciğin uzaklara gidip Baba'nı getirecek.

Oh Corc, nihayet seni görebileceğim, artık..

Arkası var